

Inspiration til dåbstalen

Et billede, jeg ofte har brugt:

Billedet af dampskibet Hjejlen fra Silkeborg, hvor jeg voksede op. Det at se skibet ligge blokket op om vinteren føltes helt forkert. Det var jo uden for sit rette element.

Et skib skulle sejle.

Apostlen Peter bruger jo billedet af et skib som et billede på dåben (Noas Ark). Vi har i dåben fået et skib – en ark, som frelser fra synd og død slet og ret. Men skibet skal ud at sejle. Det kristne liv som Guds barn skal leves også uden for kirkens mure.... Osv. osv.

Her under coronaen døbte jeg desuden et adoptivbarn, som var kommet skævt ind i livet.

Det blev et smukt billede på, at man i dåben adopteres over i et nyt hjem med tryghed og kærlighed. Det kan være en fin måde også at få den kontrast med, der også er i dåben som frelsens vande. Den nye familie giver barnet noget, som den gamle ikke kunne. Der er noget "den første fødsel" ikke kan give, som kun "den anden fødsel" kan give os.

En havehistorie:

Det siges, at intet drama er så stort, at det ikke udspiller sig et sted i haven...

Egentlig var det et dårligt sted at bygge rede. Reden lå lige midtfor i et klatretræ og for lavt i forhold til den evigt søgende kat, der også holder til på matriklen. Det var drengen, der opdagede den. "Se, der er en rede. Der er to æg i!"

Vi så dem alle sammen, og snakkede om, at det var da et udsat sted. Men næste dag var der et æg mere og næste dag igen et til. Fire fine solsorteæg. De blev beundret. Og så blev reden til et "beskyttet" område. Drengen kiggede efter flere uger ned i reden igen. Den var tom. Ingen æg, ingen små fjerløse unger. "De er klækkede, Mor. Men der er ikke nogen i reden mere. Så de må være fløjet med deres fuglemor på tur."

Og billedet af de fire flyvefærdige unger med deres stolte mor på tur er smukt og levedygtigt og bliver fortællingen om, hvad der skete med reden i klatretræet.

For den anden historie om reden, der var bygget for lavt i en have med en huskat... Den kan vi dårligt slæbe rundt på.

Pladsen midt imellem

Jeg har altid undret mig over den mærkbare, uforklarlige energi, der er mellem hænderne, når man holder dem op foran næsen og langsomt lader dem nærme sig hinanden. På et tidspunkt når de stedet, hvor de ikke er langt fra men heller ikke tæt på hinanden – måske er der nogle få centimeter mellem dem – og så er det, der opstår det her helt særlige energifelt mellem dem ... så stærkt og kraftfuldt, som stod man med en

magnet i hver hånd og følelsen af, at man ikke har kræfter til at holde hænderne adskilt, men heller ikke mulighed for at presse dem sammen. Mellem hænderne – i dette stærke energifelt – fødes liv, som ikke kan forklares.

I dag sidder jeg med dåbens to bibelske læsninger. Coronaen har sendt mig ud på det 'kirkelige handlingers ocean'. Oceanet kaster mig fra vielse til dåb, til søndagsgudstjeneste, til vielse og tilbage til flere dåb i en sejlads, der er voldsom i et relativt lille sogn. *Hvor kommer alle de børn fra?* tænker jeg og ved, de har samlet sig over foråret som nullermænd i hjørnerne, når man har ventet for længe med at støvsuge. Nu slås de om at komme til fadet – dåbsfadet. Vand og ord har deres forældre hungret efter. Eller også er de bare trætte af børn uden noget navn.

Med dåbens to stærke tekster foran mig på bordet læser jeg dem som tekster fra to forskellige evangelier. De er smukke hver for sig. Men med én tekst i hver hånd bliver jeg med ét opmærksom på teksternes iboende kraft – de frastøder og tiltrækker hinanden, ligesom hænderne på vej til at støde sammen. Og det er som om, der vokser liv ud af de to tekster. Eller rettere: ud af det *mellemrum* der ganske usynligt er mellem dem. Et underfuldt, kraftfuldt, uhåndgribeligt liv.

Jeg har læst Jesu ord 1000 gange før – så længe har jeg været præst. Og alligevel ser jeg først nu, hvordan ordene nærmest leger med hinanden som i en kærlig brydekamp: *Mig er givet alt magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple. Døb dem og lær dem at holde det, som jeg har befalet jer*, siger den ene tekst. Mens den anden siger: *Men modtag alt, hvad du får fra mig ligesom et lille barn*.

Vi skal overholde alle hans befalinger, siger Jesus. Det er jo det, som vi voksne tror, vi kan. Og det er noget, vi præster tror, vi kan. Men vi får også at vide, at vi skal modtage som små børn. Det er det, den anden tekst spiller ind med. Sagen er bare den, at små børn jo netop *ikke* gør, som de voksne befaler. De vil selv – og de bliver vrede, eller de bliver glade – eller de gør oprør, når livet ikke er retfærdigt ... i deres egne øjne. Vi skal altså lytte til Gud – og vi skal gøre oprør, som et lille barn ville gøre det.

Jeg kan ikke lade være med at spørge mig selv, hvorfor Jesu ord og Guds vilje på denne her måde - altså med ordene fra de to tekster - stiller mennesket i sådan et dilemma? Med garanti er der mere liv i den modstilling, end jeg ser med mit blotte øje. Gad vide om det er som med hænderne ... at livet *netop* vokser ud af det, der ligger i spændet et sted *imellem*?

Det kan synes umuligt. Ubegribeligt for min hjerne at forstå og se sammenhængen. Men vi stiller Jesu ord – altså guddommelige ord – op over for hinanden ved dåbsfadet ... og er det ikke netop for at finde og leve i spændet mellem modsætningerne? Det *er* en modsætning, at på den ene side er der noget, vi skal overholde, og på den anden side skal vi være lige så spontane som små børn, der ikke retter sig efter noget. Den modsætning forstår vi ikke. Og sådan er det med Gud. Spørgsmålet er, om det ikke er lige præcis det spænd, vi lever i hver dag og altså har som en erfaring? Fx når teenageren får at vide, han skal være hjemme kl 23.00, men så alligevel først dukker op kl. 01.00 - hvad gør en mor eller en far så? Det var ikke sådan, det skulle være – men i en ordentlig verden går nåde for ret hos mor og far.

Vores erfaring fra hverdagen hjælper os på vej – og Gud er så meget *mere* kærlig end en forældre, siger Jesus et sted. Kærligheden og nåden er større end det, befalingerne siger. Gud er bægeret, der flyder over. Det er mageløst!

I kirken gør vi meget ud af at tale om nåden, der går for ret. Og det hele starter tilsyneladende ved begyndelsen – ved det første møde mellem Gud og menneske. Ved dåben. Her viser Gud os, hvad Han vil. Og hvem Han er. Og hvem vi er. Ved at befale os at gøre. Og ved at have skabt os, sådan som vi er ... i kærlighedens navn og uden at det på nogen måde hænger sammen eller går op for forstanden. Måske ser hjertet det, hjernen ikke kan forstå. At mellem det at gøre og det at være, falder mennesket ... og rejser Gud det op igen, ved at vise sig som den far, der lader livet vokse ud af det umulige. Pladsen midt i mellem.

Hvorfor skabte Gud ateister?

Der findes en klassisk historie i den hassidiske tradition, der behandler dette spørgsmål. Læreren underviser eleven i, at Gud har skabt alt i denne verden for, at vi skal værdsætte det, fordi alt er skabt for at vi kan lære deraf.

En klog elev spørger: Hvad kan vi lære af ateister? Hvorfor skabte Gud dem?

Læreren svarer: Gud skabte ateister for at vi kan lære den vigtigste lektie af dem alle; læren om sand medfølelse. Ser du, når en ateist udfører en god gerning, besøger en syg, hjælper en i nød og bekymrer sig om verden, gør han det ikke ud fra en religiøs lære. Han tror ikke på, at Gud har befalet ham at udøve denne handling. Faktisk tror han slet ikke på Gud, så hans handlinger er baseret på en indre følelse af moral. Se på godheden han kan praktisere mod andre udelukkende, fordi han føler, det er rigtigt.

Det betyder, fortsatte læreren, at når nogen rækker ud mod dig efter hjælp, skal du aldrig sige: "Jeg vil bede om, at Gud vil hjælpe dig". I stedet skal du i dette øjeblik blive en ateist, forestille dig, at der ingen Gud er, og sige: Jeg vil hjælpe dig.

Hassidiske historier 2. udgave

Mht. dåbstaler, så har jeg gerne en "standart-tale" om dåb, hvori jeg så fletter lidt ind om barnets navns betydning.

Rigtig mange navne har rod i en kristen betydning, og det kan findes her: www.behindthename.com

En nem og hurtig måde at gøre en tale personlig på! 😊

Inspiration til konfirmationstalen

En konfirmationstale:

Så nåede vi her til... Det kunne man da godt engang i vinterens løb være blevet en lille bitte smule i tvivl om. Men vi må undervejs være blevet overbeviste om, at det var en god idé at hænge ved.

Der er det svære med det her konfirmandundervisning... at hvad skal det egentlig til for? Og er alt med kirke ikke bare sygt meganederen kedeligt?

Og det er jo sådan i dag, at I er blevet vejret, målet og testet siden før I kom til verden... så når I kommer til konfirmationen, vil I bare rigtigt gerne vide, hvad det er, I skal. Hvad er det, jeg forlanger til den sidste eksamen? Og jeg vil jo rigtigt gerne høre Trobekendelsen og Fadervor, men i bund og grund handler det her ikke om præstationen, men om livet.

Der er masser af de ting, som vi har talt om, som I ikke kommer til at bruge hverken i dag eller i morgen. Måske møder I det igen om 25 år, når jeres børn skal konfirmeres eller om 40 år, når livet af en eller anden grund strammer til. Og det er jo ikke noget at byde jer, der er vant til at kommunikere i nu'et via Snap eller se et langt klip på YouTube. Et klip, der varer cirka 30 sekunder.

Og her i kirken er vi laaaangsomme og læser gamle tekster og synger gamle sang og taler gammelt sprog. Og det er ikke for at genere jer... ikke kun i hvert fald... det er, fordi vi her i kirken skal kunne rumme hele livet og det, der hører med. Og det, I hører fra Biblen, er blevet slidt af mennesker gennem hundredevis af år... Og det vil jeg da gerne afsløre for jer her, at det er YouTube ikke.

I kirken skal der både være plads til den dag, hvor fx jeres forældre kom slæbende den sødeste lille baby, der skulle døbes. Og det var jer. Der skal også være plads til en dag, som i dag, hvor I bliver fejret og nogle af os kommer til at græde lidt, fordi I er blevet sådan nogle smukke unge mennesker, der skal ud i livet... og bare livet må være godt ved jer... Og der skal være plads til bryllupper og kærlighed og knuste hjerter og tab og sorg og skulle det ske, at det føles som om hele verden falder fra hinanden, så lyder der stadig ord om tilgivelse og glæde og medmenneskelighed og håb i kirker kloden rundt.

Det kan man ikke komme til eksamen i. Det har vi snakket om. Og vi har prøvet at bruge kirkens rum til at slappe af i. Vi har set film. Vi har hørt fortællinger og løst opgaver. Og I har været i kirke og hjulpet til og I kunne meget mere, end I troede. For det kan man, når tillid afløser tests.

Nu har jeg vist også snart snakket længe nok, det begynder hurtigt at blive pinligt... og lige om lidt begynder jeg også at snøfte, og jeres forældre begynder... og det er bare så pinligt....

Så nu er det i allerhøjste grad blevet konfirmationstid. Der er kun én ting tilbage at sige... ahhhh, jeg siger nok også noget mere lige om lidt... men for nu: Det skal nok gå.

Konfi-tale/prædiken ideer:

NT-tekst: Opstandelsen – tale om sommerfuglen som opstandelsessymbol/forvandlingen, der sker med teenagere. Gave: Summerbird-sommerfugl.

NT-Tekst: Officeren – ”sig blot et ord”. Gud siger det ene ord til dem: JA! / den stærke mand ved, at han ikke kan alt, men har brug for Gud.

NT-tekst: Sædemanden - Hvor lander troen. Ingen af os ved det. Alle bliver brugt af Gud – også ateister. Jødisk-historie om ateisten som forbillede, fordi vedkommende gør godt uden at skænke Gud en tanke.

NT-tekst: Bekymringer/liljerne på marken – de vokser op og springer ud som blomster. Bliver måske ikke det, som hverken de selv eller forældrene regnede med. Men Gud ved det. Gave: En pose med evighedsblomsterfrø.

NT-tekst: Tro som et sennepskorn. Tro på størrelse med det korn er mere end nok. Gave: Et lille sennepskorn i en pose.

Kære konfirmander – kære (navnes nævnelse) – kære familie og venner

Vi kan nok alle sammen blive rørende enig om, at foråret og sommeren og efter alt at dømmes også det kommende efterår og vinteren 2020 går over i historien, som en tid vi aldrig glemmer. Intet er normalt og vi har alle sammen skulle sluge kameler og leve med, at de planer vi har lagt er blevet lavet om. Og lavet om igen.

Det gælder også konfirmationerne. I skulle have været konfirmeret i maj måned, sammen med de andre konfirmander og I skulle have været midtpunkt i en kirke, der var fyldt til randen og bagefter skulle der holdes fest uden forsigtighed over for kram og håndtryk og hvor spritduften ikke ville bølge gennem lokalerne. Og det hele skulle toppes med en fed blå mandag.

Men sådan blev det ikke og vi ved alle sammen hvorfor. Og vi synes alle sammen, at det er træls. Men vi blev – og bliver – jo nødt til at finde os i, at det er som det er, og vi er jo også ordentlige mennesker, der vil gerne passe på, så andre og vi selv ikke bliver syge.

Og det lærerige ved alt det her, har været, at vi har opdaget, at vi er i stand til at finde ud af det alligevel. Også der, hvor alt det anderledes skaber frygt og mørke uvanthed finder vi nye veje. Se blot i dag, som bliver jeres konfirmationsdag. Vi finder ud af det og alle står sammen, fordi vi bare så gerne vil give jer en god konfirmation. Også selvom den bliver anderledes end først planlagt og vi måske må undvære nogen, der burde have været her.

Og det, som konfirmationen er og bliver, og som ingen begrænsning og afstandskrav kan røkke ved er, at I får Guds velsignelse. Den skal nok finde ud af at komme igennem spritbarrierer og springe over metervis af afstand. Guds velsignelse har intet at gøre med 8 kirkekrydser eller at man kan trosbekendelsen udenad. Sådan noget betyder ingenting for Gud. Det betyder kun noget for præsten.

For sagen er, at konfirmation er gratis. Og jeg kan se, at der er flere, især heroppe på de forreste række, der ikke er helt enige og er begyndt at finde den indre lommeregner frem. Og jeg ved godt, at tøj og frisør og fest og partytelte ikke er gratis. Men det her inde i kirken er gratis. Det der betyder noget for Gud, er jer. Ikke hvad I har på eller har præsteret. Men at I er jer.

Hvis jeg var Gud, og det er jeg trods alt ikke, ville jeg heller ikke tøve et sekund med at øse min velsignelse ud over jer. Den alt for korte tid jeg har været jeres præst, har I været en fornøjelse at være sammen med. Ligesom de andre konfirmander.

Men, trods al jeres dejlighed, skal vi huske, at meningen med jer ikke er, at I skal være englebørn. Og mon ikke I allerede har fundet ud af det – i hvert fald derhjemme. Hvis det var det, vi skulle være, var Jesus næppe selv blevet født som et menneskebarn i kød og blod, men han var blevet i sin himmel sammen med

englene, fjernt fra alt det, der kan være svært ved at være et menneske. Så I er, præcis som I skal være – menneskebørn – af sådan en slags, der får solen til at skinne.

Måske er verden slet ikke helt så meget på vej ad Helvede til, når det er sådan nogen som jer, der skal overtage roret efter vi ældres knivskarpe og fortræffelige styring af samfundets skude. Det skal I nok finde ud af. Også selvom ungdommens tunge byrder hviler på jer og I skal træffe vigtige valg.

Selvom konfirmationen heldigvis ikke længere sender jer direkte over i de voksnes rækker, og væk hjemmefra – det ville jo være ondt – måske ikke for jer, men for jeres forældre – så markerer konfirmationen alligevel overgangen fra barndom til ungdom. Og dem, der kender jer og har fulgt jer på forskellig måde i løbet af jeres liv, mærker glæde over, at I nu er blevet store og fornuftige – sådan nogle man kan tale med og have tillid til. Men i den glæde er der også blandet en stor portion vemodighed, over at tiden går og at den går så pokkers hurtigt. For nu er det tiden, at I ikke længere er små piger og drenge, men store piger og drenge, som skal ud i verden. I skal ud i verden, hvor I skal til at finde ud af, hvad I mener om alting og hvor I skal vælge, hvad I vil være, når I bliver store.

Det har I nok haft en mening om længe. Da I var små børnehavebørn, ville I måske være noget eksotisk med dyrepasning eller fine kjoler eller brand og redning. Ja, det er i hvert fald ret almindeligt at ville det, når man er 5 år, hvorimod revisor eller præst eller noget andet kedeligt, ville være temmelig overraskende og måske også lidt bekymrende.

Men uanset hvad I hver især sagde, da I var små, var svaret båret af det lille barns uskyldige sikkerhed på at alt kan lade sig gøre. Men nu er I blevet ældre, og har erfaringen med jer, at jeres magt ikke er uendelig og at alt ikke altid kan lade sig gøre og at det normale og planlagte kan blive sat ud af kraft, så vi må finde nyt lys og ny tro.

Og det som giver mig næsten helt ondt i maven på jeres generations vegne er, at der er så meget at vælge imellem, samtidig med at pladsen til at fejle og vælge om er svundet ind. Så det gælder om at lykkes og vælge rigtigt, allerhelst i første hug. Og det kan altså godt kræve en del af et ungt menneske.

Og så er det, at jeg synes, at jeres valg af konfirmationsord er virkeligt fine valg. I har ikke valgt de samme, men de kaster så fint lys over hinanden.

N's ord handler om, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med – er man god i hjertet siger og gør man gode ting og E's ord handler om kærligheden der tror og håber alt.

Og det med at tro, at man ikke er alene i verden – Jesus er der og de andre mennesker er der – og have tillid til, at Gud og de andre mennesker er én venligt stemt – er fine overskrifter at have over sin konfirmation.

Der er meget vi kan frygte – meget, bag næste hjørne, der er ukendt. Men at tro på at Jesus er med os, og at han viser sig i enhver stump godhed og kærlighed vi selv viser eller møder andre med, og i øvrigt have tillid til at han har styr på det, når vi ikke har, giver en åben og venlig og livsmodig måde at gå til verden og fremtiden på. Hvor frygt og mørke og uvenlighed fylder vores hjertes forråd med modstand og får os til at stirre os blinde på fejl og det, der er anderledes end vi ønsker det, fylder troen på Jesus vores hjerte med godhed og kaster lys over livet og giver os tillid og mod og godhed og får os til at finde ud af det, på en anden måde.

For den kristne tro, som I, i dag siger ja til at ville være en del af, er troen på at være elsket. Ikke fordi vi gør noget særligt, men bare fordi vi er. Og det er altid sådan kærligheden er. Det er hvem I er, I elskes for af jeres familie og jeres venner og Gud. Aldrig hvad I gør. Og det er jer Gud velsigner. N og E. Sådan som I er. Tillykke med jeres konfirmation. Gid at det må blive en dag I husker, som en dag, der giver jer retning, fordi den var fyldt med tro, håb og kærlighed. Amen.

Inspiration til vielsestalen

1)

I en lille bog der hedder: "Sange til kærligheden" står: "at kærligheden og Gud har det tilfælles, at ingen af os nogensinde har set nogen af delene. Hverken Gud eller kærligheden kan måles eller vejes, bevises eller begrundes. Men fælles for dem er også en erfaring af, at tilværelsen er større end os-på godt og på ondt. Når der i bibelens første Johannesbrev står: "Gud er kærlighed", betyder det, at Gud er tilstede hver gang kærlighedens mirakel sker. Det er Gud der får os til at ligge under for kærligheden og indse, at den kærlighed, vi nærer, eller den kærlighed der vises os, er større end os selv, større end hvad to mennesker sammen kan skabe. Gud er det, at der er kærlighed i verden. At der er trøst i sorgen. At der er mening i meningsløsheden. Når vi føler, at benene slås væk under os. Når bevidstheden sættes på stand by, og det er, som om verden vokser og viser sig i nye farver.

Gud er når vi mister os selv, når vi tør give os selv hen til noget andet, noget der ikke er nogen regler for, noget der ofte kan synes unyttigt for andet end lidenskab, noget der skaber en meningsfylde, uden vi kan forklare hvordan-så er det dér vi erfarer Gud." -så vi kender godt Gud, ligesom vi kender kærligheden.

2)

Faktisk har I, lige siden I blev kærest, dagligt beskæftiget jer med spørgsmålet, hvad er kærlighed? Og det spørgsmål bliver man nok aldrig færdig med, det er en vanskelig størrelse at tale om, fordi den er skjult. Ingen har nogensinde set kærligheden. Kærligheden går man ind i, men man kan ikke se den. Og man kan slet ikke forklare hvor den kommer fra. Kærligheden kan man blive ramt af, den er noget der sker med os, men vi kan ikke begrunde den. Man kan heller ikke forklare den videnskabeligt. Man kan godt ad naturvidenskabelig vej vise, at der hos to forelskede er en øget forekomst af dopamin og serotonin. Og man kan putte to forelskede ind i en MR-scanner og undersøge, hvilke dele af hjernen, der er aktive i forelskelsen. Men man kan ikke forklare hvorfor netop disse to mennesker forelsker sig i hinanden.

3)

Keld Moseholms figur "To tykke mennesker" af den runde dame med udstrakte arme, som står på spring til at hoppe ned i armene på sin tilkomne runde mand, er et humoristisk og fantastisk billede på ægteskabet og den tillid indgåelsen af ægteskabet indebærer.

4)

Hvad der ligger i løftet om ægteskab:

Jeg faldt over et citat af Dronning Margrethe fra 2010, hvor hun siger: "At blive gift, er ikke blot en stor glæde og en lykke, som fylder en. Det er også en livsopgave. Et stykke arbejde –men et arbejde, som man netop ikke er ene om. Man er to om: at skabe-man er to om at tåle-man er to om, at holde ud-man er to om at bære over, og bære igennem. To? Jeg plejer at sige- man er tre: Dig, mig og os! Det er den treklang, som skal vokse sig stærk igennem et ægteskab." citat slut